

ELVTÁRSAIMNAK, VIHARBAN

„... jövőnk hegyoldalain
az elvirágzott
vörös virágok
megfogant gyümölcsei
kinek érnek...”

V á c i

*Becsukódnak az ablakok már
Ágaskodik a fű*

a bokor a kerítés vibrál

*Sápadt jegenyék levelei közt reszket a porrátört ég
S már a habok a habok is bontják már a gátat
Könyörtelen szél-paripák vágnak a partra
Megátalkodott ez a víz ez a százezer éves hullám
Megátalkodott ez a villám ez a százezer éves kisülés
S már a habok*

a habok is bontják már a gátat

S a túlpart oly közeli

*Csak ülök magamban én is magamban a szürke falak közt
Csak cigarettám vöröslök
Csak a füst bágyadt karikája
Kigyózik groteszk glóriát homlokom köré*

Pedig kiáltanék már kiáltanék

Eltárs

*Hova lett fogaink közül az út mentén szakított ének
Jövőt-emelő karunk mire ernyedt
S ki gépén egykor a forradalmat fonta
Kinek szövi selymét
Miért lett válaszolatlan szava annak
Ki keblére tűzött szívvel állta a harcot*

Csak ülök magamban

Én is magamban s kiált előttem a papír

Eltárs

*Ha nem enyészett el még benned a hit
Ha hallod éjeiden még a messzehívó dalt
Emeld szavaid kalapács-zubogását
Alkura horgadt fejeket sorakoztat a múlt
Eltárs tűröd-e még
Sápadt jegenyék levelei közt reszket a porrátört ég
Már a habok már a habok is bontják a gátat
S a túlpart oly közeli*